

15 Απριλίου 2020

Άγιος Ιωάννης: Η γλώσσα των προφητών μιλούσε με τη χάρη του Θεού!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος.

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=490332>

β'. Αυτή την εβδομάδα τιμάμε κι εμείς κι αντί για φοίνικες βγήκα μαζί σας προσφέροντας λόγο διδασκαλίας και καταβάλλοντας, σαν τη χήρα, τα δυο λεπτά*. Είχαν βγη τότε κι εκείνοι κρατώντας βάγια από φοίνικες, κραυγάζοντας και λέγοντας: “Ωσαννά ο εν τοις υψίστοις. Ευλογημένος αυτός που έρχεται στο όνομα του Κυρίου”.

Ας βγούμε λοιπόν έξω κι εμείς και, αντί για βάγια από φοίνικες, ας δείχνωμε ζωντανή διάθεση κι ας φωνάξωμε, όπως σιγοπέλναμε σήμερα: “Να υμνής, ψυχή μου, τον Κύριο· θα υμνώ τον Κύριο όσο ζω”. Κι εκείνος ο λόγος είναι του Δαβίδ κι αυτός εδώ, ή καλύτερα ούτε ο ένας ούτε ο άλλος είναι του Δαβίδ, αλλά κι οι δυο οφείλονται στη χάρη του Αγίου Πνεύματος.

Τον είπε βέβαια ο προφήτης, όμως εκίνησε τη γλώσσα του ο Παράκλητος. Γι’ αυτό λέει: “Η γλώσσα μου είναι πέννα ταχυγράφου γραμματέα”, επειδή η πέννα δε γράφει μόνη της, αλλά κατευθύνεται από το χέρι που την εξουσιάζει.

Κι η γλώσσα των προφητών δεν μιλούσε μόνη της, αλλά με τη χάρη του Θεού. Για ποιο λόγο όμως δεν είπε μόνο: “Η γλώσσα μου είναι πέννα γραμματέα, αλλά πέννα ταχυγράφου γραμματέα”; Φυσικά, για να καταλάβης πως η σοφία είναι πνευματικό

αγαθό.

Γι' αυτό το λόγο και η ευκολία είναι μεγάλη, αλλά κι ο δρόμος μεγάλος. Γιατί οι άνθρωποι, όταν μιλούν στηριζόμενοι στον εαυτό τους, κάνουν συνδυασμούς, σκέπτονται, αργοπορούν κι αφήνουν πολύ χρόνο να περάση.

Ο προφήτης όμως, επειδή τα λόγια ανάβλυζαν σαν από πηγή και δεν υπήρχε κανένα εμπόδιο, αλλά το τρέξιμο της γλώσσας ξεπερνούσε η δύναμη των νοημάτων, γι' αυτό έλεγε, "Η γλώσσα μου είναι πέννα γραμματέα ταχυγράφου". Αναβλύζουν, λέει, τα νερά με περίσσια αφθονία. Γι' αυτό είναι και μεγάλη η ταχύτητα. Δεν μας χρειάζεται λοιπόν ούτε περίσκεψη ούτε φροντίδα και κόπος.

Αλλ' ας δούμε τι λέει. "Να υμνής, ψυχή μου, τον Κύριο". Αυτά κι εμείς ας ψάλλωμε σήμερα μαζί με το Δαβίδ, όσο κι αν δεν είναι κοντά μας με το σώμα του, όμως μας παραστέκει με το πνεύμα του. Πώς οι δίκαιοι μας παραστέκουν και ψάλλουν μαζί μας, άκουσε τι λέει ο Αβραάμ στον πλούσιο: όταν ο πλούσιος έλεγε: "Στείλε το Λάζαρο, για να διορθωθούν οι αδελφοί μου, μόλις μάθουν τι γίνεται στον άδη", ο Αβραάμ του απαντά: "έχουν το Μωϋσή και τους προφήτες".

Βέβαια, ο Μωϋσής κι οι προφήτες είχαν πεθάνει σωματικά πριν από πολλά χρόνια, ήταν όμως κοντά τους με τα γραφτά τους. Αν λοιπόν κάποιος κρεμά την άψυχη εικόνα του παιδιού του ή του φίλου του, αν πιστεύη πως ο νεκρός είναι παρών και με την εικόνα που δεν έχει ψυχή τον φαντάζεται μπροστά του, πιο πολύ εμείς με τις θείες Γραφές απολαμβάνομε τη συντροφιά των αγίων, έχοντας βέβαια τις εικόνες των ψυχών τους κι όχι των σωμάτων τους.

Ό,τι έχουν δηλαδή πη είναι εικόνες των ψυχών τους. Θέλεις να μάθης πώς οι δίκαιοι είναι κοντά μας και ζουν; Κανείς δεν επικαλείται τους πεθαμένους σαν μάρτυρες. Ο Χριστός όμως τους επικαλέστηκε, για να επιβεβαιώσουν τη θεϊκή του φύση και πριν απ' αυτούς το Δαβίδ, για να σε διδάξη ότι ζη.

Όταν λοιπόν οι Ιουδαίοι διατύπωναν αμφιβολίες γι' αυτόν, τους λέει: “Τι γνώμη έχετε σεις για το Χριστό; Τίνος είναι γιος”; Του απαντάνε: “Του Δαυίδ”. Λέει τότε σ' αυτούς: “Πώς όμως ο Δαυίδ, εμπνευσμένος από το Πνεύμα, τον ονομάζει Κύριο και λέει: Είπε ο Κύριος στον Κύριό μου· κάθησε στα δεξιά μου”.

Είδες πως ζη ο Δαυίδ; Αν δεν ζούσε, δεν θα τον καλούσε σαν μάρτυρα της δικής του θείας φύσεως.

Και δεν είπε πώς λοιπόν ο Δαυίδ εμπνευσμένος απ' το πνεύμα του αποκάλεσε Κύριο, αλλά τον “αποκαλεί Κύριο”; Φυσικά, για να δείξη ότι είναι παρών και μιλάει με τα γραφτά του έψαλλε κάποτε ο Δαυίδ με τους ψαλμούς κι εμείς μαζί με το Δαυίδ σήμερα.

Εκείνος είχε κιθάρα με χορδές άψυχες, ενώ η εκκλησία έχει κιθάρα κουρδισμένη με χορδές γεμάτες ψυχή. Οι γλώσσες μας είναι οι χορδές της κιθάρας, που αφήνουν βέβαια ήχους διαφορετικούς, συμφωνούν όμως σ' ευσέβεια.

Γιατί οι γυναίκες κι οι άντρες, οι γέροι κι οι νέοι διαφέρουν φυσικά στην ηλικία, δεν διαφέρουν όμως στην ψαλμωδία, αφού το (Άγιο) Πνεύμα συνενώνει όλων τις φωνές και σχηματίζει μια μόνο μελωδία.

Την ίδια γνώμη διατύπωσε κι ο Δαυίδ, όταν προσκαλούσε όλους, ανεξάρτητα από ηλικία και φύλο, σ' αυτή την ομόφωνη ψαλμωδία κι έλεγε: “Κάθε ζωντανή ύπαρξη ας υμνήση τον Κύριο. Να υμνής, ψυχή μου, τον Κύριο”.

Για ποιο λόγο παράλειψε τη σάρκα; Γιατί δεν συνομιλεί καθόλου με το σώμα; Μήπως χώρισε στα δυο το ζώο; Καθόλου, αλλά πρώτα πρώτα παρακινεί τον τεχνίτη.

Άκουσε όμως τι λέει αλλού, για να καταλάβης πως δεν ξεχώρισε τη σάρκα απ' την ψυχή: “Θεέ μου, Θεέ μου, με τη σκέψη σε σένα ξυπνώ πρωί πρωί. Σε δίψασε η ψυχή μου, ακόμα πιο πολύ η σάρκα μου πάνω στη γη”.

Ίσως απαντήσει κάποιος: “Απόδειξέ μου πως κι η σάρκα προσκαλείται με τους ύμνους. “Να ευλογής, λέει, ψυχή μου τον Κύριο κι όλα όσα υπάρχουν μέσα μου το όνομα του το άγιο”. Βλέπεις πως κι η σάρκα συμμετέχει στην ομόφωνη ψαλμωδία; Τι σημαίνει τάχα κι όλα όσα υπάρχουν μέσα μου να ευλογούν το όνομά του το άγιο; Φυσικά, εννοεί τα νεύρα, τα κόκκαλα, τις φλέβες, τις αρτηρίες κι όλα τα εσωτερικά όργανα.

* Εννοεί τον οβολό της χήρας.

Συνεχίζεται

Από το βιβλίο, Ιωάννου του Χρυσόστομου έργα, "Πραγματείες", τόμος ένατος, των εκδόσεων ο Λόγος. Εισαγωγή, μετάφραση, σχόλια Αικ. Τσοτάκου - Καρβέλη και Δημήτριος Καρβέλης. Γενική επιμέλεια Κωνσταντίνος Λουκάκης.